

Εισήγηση του Αυτόνομου σχήματος Αγγλικού για το σχέδιο «Αθηνά»

Τέλη Ιανουαρίου- αν και λίγο καθυστερημένα- λάβαμε το χριστουγεννιάτικο μας δώρο από το υπουργείο Παιδείας (κάποια κακοπροαίρετη Θα έλεγε από το υπουργείο Οικονομικών!). Αυτή τη φορά το σχέδιο ονομάζεται «Αθηνά» και προβλέπει τη μετακίνηση, συγχώνευση, κατάργηση μεγάλου ποσοστού των τμημάτων των ΤΕΙ και την ευφύεστατη και σοφή (εξού και το όνομα) συγχώνευση κάθε ξενόγλωσσου και μεταφραστικού τμήματος (από 534 τμήματα ΑΕΙ-ΤΕΙ απομένουν τα 405).

Αντιληφθήκαμε το σχέδιο «Αθηνά» ως μια πτυχή της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης, μιας αναδιάρθρωσης άμεσα συνηφασμένης με την κοινωνική. Η κρίση, οικονομική και πολιτική, κρίση των εκμεταλλευτικών σχέσεων και όχι της “κακοδιαχείρισης” ή των “διεφθοραμένων πολιτικών” λειτουργεί τελικά ως σωτήρια λέμβος για το Υπάρχον. Η αναδιάρθρωση επιχειρεί να κατοχυρώσει την επιβίωση και εκ νέου αποκατάσταση των δομών και λειτουργιών του καπιταλισμού, το status quo για κράτος και αφεντικά. Όλα αυτά γίνονται με τις ευλογίες του Κράτους, το οποίο πλέον αποβάλλει το σοσιαλδημοκρατικό του προσώπιο και την πατρική του “στοργή”, που αποδείκνυε μέσα από τις προνοιακές παροχές, (κατάργηση επιδομάτων, περικοπές μισθών και συντάξεων, απολύσεις, αποκλεισμοί και επί πληρωμή περίθαλψη είναι η σημερινή πραγματικότητα) και αποκαλύπτει τον πραγματικό του ρόλο: την αποχαύνωση και πειθάρχηση των εκμεταλλευόμενων και την αναπαραγωγή του κεφαλαίου και των σχέσεών του. Έτσι λοιπόν, το μεν παραμύθι περί εθνικής ενότητας βοηθούσε και βοηθάει τον αποπροσανατολισμό των καταπιεζόμενων από την ταξική τους ταυτότητα μετατρέποντάς τους σε ακίνδυνες ατομικότητες που θυσιάζονται ηρωικά για το καλό της Πατρίδας. Από την άλλη δε το κράτος ανοίγει το δρόμο σε ιδιωτικοποιήσεις ή εμπορευματοποίηση των δημοσίων αγαθών με κριτήρια επιχειρηματικότητας και όρους της αγοράς, μετακυλίωντας σε κάθε περίπτωση το κόστος στις πλάτες μας.

Ως φυσική ακολουθία, στην επίθεση αυτή έρχεται να προστεθεί η προσαρμογή της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης στα νέα δεδομένα. Η εκπαιδευτική αναδιάρθρωση, με κύριο εκφραστή της αυτή τη φορά το «Αθηνά», εκτός από το να μας "αναβαθμίσει" και να δημιουργήσει "θύλακες αριστείας", αποβλέπει και σε κάτι άλλο για το οποίο φυσικά δεν κάνουν λόγο: την κατασκευή φθηνού κι ευέλικτου εργατικού δυναμικού. Ενός δυναμικού ανειδίκευτου που ως τέτοιο Θα πληρώνεται χωρίς περιθώρια απαίτησης για ψίχουλα παραπάνω (ή σε πολλές περιπτώσεις εξειδικευμένου, εξαρτάται πάντα από τις ανάγκες των αφεντικών) . Στην περίπτωση μας, η εκπαίδευση που Θα παρεχόταν Θα περιλάμβανε μια θολή κι απροσδιόριστη γνώση, αποτέλεσμα μιας μίξης τεσσάρων διαφορετικών αντικειμένων. Κι όλα αυτά γιατί τα κέρδη των αφεντικών πρέπει πάντα να αυξάνονται ενώ εμείς οφείλουμε να δουλεύουμε 10ωρα για 400 ευρώ, χωρίς ασφάλιση, χωρίς εργασιακά δικαιώματα και με το φόβο να μας πετάξει έξω για κάποιον που Θα δουλεύει με

λιγότερα. Ωστόσο, δεν τρέφουμε **αυταπάτες για πτυχία με αξία, υποσχέσεις για κοινωνική ανέλιξη** και λοιπούς μικροαστικούς μύθους του συλλογικού φαντασιακού. **Εκμετάλλευση της τάξης μας** θα υπάρχει πάντα μέσα στα συγκεκριμένα κοινωνικά πλαίσια, είτε περισσότερο είτε λιγότερο φανερά, από κάθε είδους εξουσιαστή.

Μία ακόμα πιο εμφανής προβληματική του σχεδίου είναι ότι εντείνονται οι ήδη υπάρχοντες **ταξικοί φραγμοί στην εκπαίδευση**. Και λέμε οι ήδη υπάρχοντες γιατί πιστεύουμε πως ο **χαρακτηρισμός της παιδείας ως δημόσιας είναι αυτοαναιρούμενος καθώς οι κοινωνικές και ταξικές ανισότητες που δημιουργεί το οικονομικοπολιτικό σύστημα αποκλείουν έτσι κι αλλιώς μερίδες ανθρώπων από αυτή**. Για παράδειγμα, κατά γενική ομολογία για να περάσεις στη σχολή που θέλεις πρέπει να πληρώσεις ιδιαίτερα και φροντιστήρια αλλιώς δεν έχεις και πολλές πιθανότητες. Ωστόσο το σχέδιο «Αθηνά» προχωράει σε αποκλεισμό ακόμα περισσότερων. Το νέο **ταξικό πανεπιστήμιο αναγκάζει πολλούς/ες να διακόψουν τις σπουδές τους αφού δεν μπορούν να καλύψουν τα έξοδα μετακίνησης και εγκατάστασης στις νέες πόλεις φοίτησης τους**. Αλλά δε σταματάει εκεί, καθώς με την προβλεπόμενη μείωση των εισακτέων, **“τα παιδιά ενός κατώτερου Θεού” μένουν και πάλι εκτός και ως μόνη λύση προβάλλει η στροφή στην ιδιωτική εκπαίδευση**. Βέβαια η διαχωριστική γραμμή μεταξύ δημοσίου και ιδιωτικού είναι λεπτή. Δημόσιο ονομάζεται αυτό το οποίο είναι προσβάσιμο από όλους χωρίς καμιά εξαίρεση, επομένως είναι δόκιμο να μιλάμε **όχι για δημόσιο αλλά για κρατικό πανεπιστήμιο**. Ποιος είπε όμως πως το κρατικό και το ιδιωτικό πανεπιστήμιο διαφέρουν ουσιαστικά στους στόχους τους; Τόσο το κράτος όσο και ο κάθε ιδιώτης-αφεντικό επιδιώκει να διαμορφώσει εργαζομένους κομμένους και ραμμένους για την εργασιακή αλυσίδα παραγωγής κέρδους. Για εμάς το αίτημα που προκύπτει δεν είναι απλώς το χιλιοειπωμένο **“δημόσια και δωρεάν παιδεία”** ή μόνο το **“έξω οι ιδιώτες από το πανεπιστήμιο”** αλλά και το **“έξω το κράτος από το πανεπιστήμιο”**.

Αξίζει να σημειώσουμε ότι η αλληλεξάρτηση εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης και καπιταλισμού αποδεικνύεται από την **υποβάθμιση και συρρίκνωση των ανθρωπιστικών-κοινωνικών σπουδών αλλά και την επένδυση στις θετικές, τεχνολογικές και οικονομικές επιστήμες** (ενδεικτικά στο 1ο πεδίο οι εισακτέοι μειώνονται στο 13% ενώ στο 2ο και στο 4ο αυξάνονται 33% και 49% αντίστοιχα). Γιατί βέβαια ο Strindberg δεν έχει τόσα να προσφέρει στο σύστημα τους όσο ο Bill Gates ούτε η γλωσσολογία στην πολυπόθητη τεχνολογική ανάπτυξη.

Πέρα από όλα τα παραπάνω και μόνο το γεγονός ότι το συγκεκριμένο σχέδιο **ακυρώνει προσωπικές επιλογές κι επιθυμίες** (επιλογή σχολής, πόλη φοίτησης) αποτελεί επιχείρημα εναντίωσης σ' αυτό. Γιατί δε θα δεχτούμε κανένα κράτος και καμία επιχείρηση να ορίσει τις ανάγκες μας και τις προτιμήσεις μας, κανέναν υπουργό-βουλευτή-δήμαρχο να εξυπηρετήσει τα μικροπολιτικά του συμφέροντα για ακόμη μια φορά.

Ιστορικό – Απολογισμός αγώνα

Όσον αφορά το αγγλικό, μετά το τέλος της εξεταστικής καλέστηκε συνέλευση και παρόλη τη νωθρότητα και βραδυκίνησια που χαρακτήριζε για καιρό το σύλλογο, προχωρήσαμε σε **κατάληψη της σχολής και σε εξωστρεφείς δράσεις** (μοιράσματα, πορείες, μικροφωνικές, κλείσιμο δρόμων και ΟΣΕ, παρεμβάσεις σε ραδιοφωνικούς σταθμούς, συμμετοχή στην πανελλαδική πορεία της Αθήνα) από τις **19 Φεβρουαρίου έως και τις 20 Μαρτίου**. Μπροστά στην επικείμενη συγχώνευση των ξενόγλωσσων τμημάτων πραγματοποιήθηκαν **7 συνελεύσεις που απαρτιζότανε η κάθε μία 300-400 άτομα**. Αντίστοιχα, είδαμε πορείες με 300 αγγλικάριες/-ους και μικροφωνικές με 40 άτομα. Ο ένας αυτός μήνας κινητοποιήσεων επέτρεψε τη **συγκρότηση ενός αγωνιστικού πυρήνα 30-40, κυρίως ανένταχτων, ατόμων που μέσω των διαδικασιών ζύμωσης αντιλήφθηκε τη σημασία της κατάληψης ως μέσο αγώνα καθώς και την ανάγκη υπέρβασης συντεχνιακών αιτημάτων**. Ενώ αρχικά πολλοί ήρθαν για να σώσουν τα πτυχία και τη σχολή τους, άρχισε σταδιακά να διαμορφώνεται μια συνείδηση συμμετοχής σε αγώνες. Η νοοτροπία αυτή έχινε κτήμα των αγωνιζόμενων συμφοιτητών/συμφοιτητριών μας και στην πράξη με συμμετοχή στην σε απεργιακή πορεία, σε πορεία ενάντια στα μεταλλεία χρυσού, στην πανεκπαιδευτική- αντιρατσιστική πορεία και σε δράση του κοινωνικού ιατρού αλληλεγγύης για δωρεάν περίθαλψη.

Στα καθημερινά συντονιστικά και στις συνελεύσεις έγινε λόγος για **τους ταξικούς φραγμούς που εντείνονται** στο πανεπιστήμιο, σε συνδυασμό με την προβλεπόμενη **υποτίμηση της εργασίας** μας και την κατάσταση που ήδη επικρατεί στην αγορά εργασίας (φροντιστήρια που πληρώνουν 2,9 ευρώ την ώρα).

Βέβαια δεν μπορούμε να παραβλέψουμε την τάση ορισμένων για ,την κατ' αυτούς, απαραίτητη συνεργασία με τους καθηγητές και τον πρόεδρο του τμήματος, ο οποίος απαξίωνε τη διαδικασία του διαλόγου κατά τη διάρκεια της κατάληψης και σαμπόταρε συστηματικά τις προσπάθειες μας. Παρόμοια, συχνά εκφράζονταν **αμφιβολίες για την αποτελεσματικότητα των διαδικασιών “από τα κάτω” και επιδιωκόταν επαφή και βοήθεια από βουλευτές και δημάρχους**.

Παρόλα αυτά, η συμμετοχή ανένταχτου κόσμου στα καθημερινά συντονιστικά ήταν ενεργή τόσο στην οργάνωση και το συντονισμό δράσεων όσο και στη πραγματοποίησή τους.

Διαφορετική κατάσταση επικράτησε στα ΤΕΙ Θεσσαλονίκης, όπως αντιληφθήκαμε μέσα από κοινές συνελεύσεις με την Ανοιχτή Συνέλευση Σπουδαστών των ΤΕΙ, μια συνέλευση που συγκροτήθηκε κυρίως από ανένταχτα άτομα με ριζοσπαστική κατεύθυνση. Εκεί η ΔΑΠ, δρώντας με το όνομα του συλλόγου, θέλησε από την αρχή να **κατευθύνει τον αγώνα δίνοντας συντεχνιακά χαρακτηριστικά και εμμένοντας στο θέμα της μετακίνησης, για να αποπροσανατολίσει από συνολικότερες οπτικές**. Οι φασίζουσες πρακτικές που ακολουθεί

εδώ και χρόνια στο ΤΕΙ και η λογική της ανάθεσης που κυριαρχεί στην πλειονότητα των φοιτητών απέτρεψε τη λήψη συλλογικών αποφάσεων και την ενεργή συμμετοχή στην οργάνωση του αγώνα.

Στη σχολή μας η ΔΑΠ φάνηκε να μην έχει ιδιαίτερη επιρροή. Κυριαρχούσε ένα κλίμα απαξίωσης προς αυτήν όσο και γενικότερα απέναντι στις φοιτητικές παρατάξεις. Χαρακτηριστικό είναι πως όταν δεν κατέβαινε ανεξάρτητο πλαίσιο για ανοιχτή σχολή, πολλοί επέλεξαν να ψηφίσουν λευκό ή ακόμη και κατάληψη για να μην στηρίξουν τις παρατάξεις. Όμως το φαινόμενο αυτό σε μεγάλο βαθμό συνδέεται με την απολιτικοποίηση και όχι με συνειδητοποιημένη πολιτική στάση καθώς σε μεγάλη μερίδα φοιτητών υπάρχει αδυναμία διάκρισης ανάμεσα σε πολιτικοποίηση και κομματικοποίηση.

Όσον αφορά τον ανεξάρτητο πλαίσιο, έκανε την εμφάνιση του ήδη από τη 2^η συνέλευση με πρόταγμα τη συνέχιση των κινητοποιήσεων με ανοιχτή σχολή. Υποτίθεται δηλαδή πως αναγνώριζαν την ανάγκη κινητοποίησης ενάντια στο σχέδιο ΑΘΗΝΑ αλλά στην κατάληψη ως μέσο δράσης. Αυτή η λογική που σταδιακά στηριζόταν από όλο και περισσότερους φοιτητές, σε συνδυασμό με το φόβο της απώλειας του εξαμήνου και την εξαίρεση της σχολής μας από το σχέδιο, οδήγησε τελικά σε απόφαση για λήξη της κατάληψης. Έγινε προσπάθεια συνέχισης των κινητοποιήσεων αλλά δε στηρίχτηκαν από πολύ κόσμο λόγω της επιστροφής στην εντατικοποιημένη καθημερινότητα και του ανοίγματος του ΤΕΙ Θεσσαλονίκης.

Άρχισε πανελλαδικά να “ξεφουσκώνει” το θέμα και φάνηκε πως η τακτική επιλεκτικών συγχωνεύσεων και καταργήσεων τμημάτων και αλληπάλληλων αλλαγών του σχεδίου οδήγησε σε κατακερματισμό των αγωνιζόμενων και σε εύκολα διαχειρίσιμες συντεχνιακές λογικές τόσο από τους άμεσα πληττόμενους όσο και από όσους επέλεξαν να μη συμμετέχουν.

Ωστόσο, η θετική έκβαση για το Αγγλικό είχε για εμάς αρκετές θετικές προεκτάσεις. Δημιουργήθηκε ένα θετικό κλίμα και κουλτούρα αγώνα σε επίπεδο σχολής, αποκομίστηκαν πολλές εμπειρίες σε επίπεδο σχήματος αφήνοντας έτσι παρακαταθήκη για μελλοντική συνέχιση της αγωνιστικής δράσης με μαζικότερους και ποιοτικότερους όρους.